

— kunde foreslaae, at disse Penge skulde anvendes paa Realskolevæsenet og denne Underviisnings Fremvæxt, men jeg troer ikke, at der er Nogen, der for Alvor vil foreslaae at berøve den høiere Underviisning Noget. Naar den ærede dissentierende Rigsdagsmand endelig i den Afdeling af Betænkningen, han har skrevet, har fremsat den Paastand, at det ikke var unaturligt, at det fortrinnsviis var Embedsmændenes Sønner, der nyde Godt af Metropolitan-skolen, fordi det overhovedet meest var Embedsmænds Sønner, der studerede, saa svare vi derpaa, at vi aldeles ikke have indladt os paa, om det er naturligt eller unaturligt, rigtigt eller urigtigt; vi have kun sagt, at det er saa og have altsaa derved affaaaret det Argument for Skolens Bestaaen, at den allermest sørge for, at den ubemidlede Ungdom fik Underviisning. Endelig har den ærede Rigsdagsmand fremsat den Paastand, uden at jeg tydeligt kan see, hvad han mener, at, om Metropolitan-skolen blev bestaaende, vilde Regjeringen lettere have Kontrol med den lærde Underviisning overhovedet. Dette kan jeg aldeles ikke forstaae. Det er mig ufatteligt, hvad Metropolitan-skolen har gjort for at hjælpe Regjeringen til at holde Kontrol med den lærde Underviisning, og det er mig ufatteligt, hvorledes den skal gjøre det for Fremtiden. Jeg skal foreløbig indskrænke mig hertil.

Klein: Det er af forskjellige Grunde med stor Ulyst, at jeg i dette Dieblik tager Ordet i denne Sag; det vilde imidlertid, saa forekommer det mig, være lidet ønskeligt, om dette Forslag, der er indbragt af flere ærede Medlemmer, skulde gaae igjennem Thinget, uden at møde nogensofomhelst Modstand, og da den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (Anshær), der var Medlem af det Udvalg, der blev nedsat i en lignende Sag i forrige Session, og som var nærmest til at tage Ordet imod det Forslag, som nu er indbragt, idet han udgjorde Minoriteten i det i den tidligere Session nedsatte Udvalg, i Dieblicket er fraværende, maa jeg ansee det for min Pligt kortelig at udtale, hvorfor jeg paa ingen Maade kan bifalde Forslaget, men maa ansee det for meget uheldigt, om det blev vedtaget. Den

Skole, hvorom der her er Spørgsmaal, er, det troer jeg at vide, i dette Dieblik meget vel anseet her i Hovedstaden; den ansees, og vistnok med Rette, for en af Hovedstadens bedste Skoler, for at jeg ikke skal udtrykke mig stærkere. Det er en Skole, som i de senere Aar har haft bestandig Fremgang, til hvilken der er en stærk Konflux og en langt større Søgning, end den kan tilfredsstille. Jeg troer ikke, at jeg tager feil, naar jeg paastaer, at der i de sidste Aaringer har meldt sig 3—4 Gange saamange Aspiranter til de ledige Pladser i Skolen, som der kunde være Spørgsmaal om at, admittere til Skolen. Naar Sagen stiller sig saaledes, er Spørgsmaalet naturligt dette, hvad der skal retfærdiggjøre, at man vil gribe forstyrrende, ja dræbende ind i dette Liv, som er saa blomstrende og udvikler sig saa frodigt. Det forekommer mig, at de Herrer, som ville, at dette Liv skal forstyrres, maae bevise, hvorfor det skulde være rigtigt og nødvendigt at foretage et saadant Skridt, og at det ikke kan forbæres af dem, der ikke ville Forandring, men holde paa det Bestaaende, at de skulle føre Beviis for den store Nytte, som Metropolitan-skolen gjør. Spørger man da nu, hvorpaa Forslagsstillerne støtte det Forslag, hvormed de ere fremkomne, da troer jeg at turde see bort fra et mere almindeligt Raisonnement, som under den tidligere Sag blev gjort gjældende, men som ikke just var rettet mod den enkelte nævnte Skole, men snarere mod det lærde Skolevæsen i Almindelighed. Der er tidligere fremført saadanne Udtalelser, som at Staten ikke skulde understøtte det, som jeg tror, man har kaldt det „latinske Væveri“, men at denne Industriegreen som saamange andre skulde overlades til den private Driftighed. Jeg veed imidlertid, at flere af de ærede Forslagsstillere ikke dele denne Anskuelse, som de endog bestemt have udtalt sig mod, og jeg tør vel altsaa gaae ud fra, at det ikke er den Hovedbetragtning, hvorpaa Forslagsstillerne overhovedet have støttet sig; jeg tør forudsætte, at Fleerheden af den danske Rigsdag i Almindelighed og af det danske Folkething i Sexdeleshed fuldt vel erkjender den høie Værdighed, som det navnlig for et frit Folk har, at Videnskab og Dannelselse mere og mere udbrede sig, og fuldt vel erkjender, at